

COPYRIGHT NOTICE:

Translated and Introduced by J. M. Coetzee: Landscape with Rowers

is published by Princeton University Press and copyrighted, © 2005, by Princeton University Press. All rights reserved. No part of this book may be reproduced in any form by any electronic or mechanical means (including photocopying, recording, or information storage and retrieval) without permission in writing from the publisher, except for reading and browsing via the World Wide Web. Users are not permitted to mount this file on any network servers.

Follow links Class Use and other Permissions. For more information, send email to: permissions@pupress.princeton.edu

Ballade van de gasfitter

I

Gij hebt de huizen achterom bereikt.
Aan de voorgevels, tussen de gordijnen,
blijft ge doorlopend uit het niet verschijnen
wanneer ik langs kom en naar binnen kijk.

Al moet ge in 't voorbijgaan weer verdwijnen,
het volgend raam geeft me opnieuw gelijk.
Daar wonen ene Jansen en de zijnen,
alsof ge mij in deze naam ontwijkt.

Maar dat zegt niets. De deuren zijn geduldig;
hebben een bel, een brievenbus, een stoep.
De appelkoopman lokt u met zijn roep.
En valse sleutels zijn er menigvuldig.
Ook kan ik binnen komen, doodonschuldig
en tot uw dienst, gasfitter van beroep.

Ballad of the Gasfitter

I

You must have made your entry from the rear.
To each house in the row I turn my glance
and in each curtained window catch a glimpse
of You, as out of nothing You appear.

As I move past You seem to slip away.
Yet I am not mistaken, *vide* the next frame.
One Jansen lives there with his family—
as if You could escape under that name.

The ruse won't work. A door remains a door,
each with its steps, its mailbox, and its bell.
The apple hawker lures you with his call.
A master key is easy to procure.
Indeed I can quite freely step inside
as (at your service) gasfitter by trade.

Dan—op klaarlichte dag bij u aan 't werk,
vermomd als man van de gemeente—gaan
mijn ogen in het rond en zien u staan.
Maar langzaam wordt de zoldering een zerk.

De muren zijn van aarde. Wij beslaan.
De kamer is verzadigd, naar ik merk.
Het kan ook niet. Ik draai de schroeven aan.
Zolang ik mij tot deze taak beperk

blijven we voor elkaar incognito,
terwijl ik bezig ben, gebukt, geknield,
of op mijn buik naga wat er aan scheelt.
En al maar denken: het is beter zo.
Doodzwijgen, door een hamerslag vernield.
Doodstilte, die de hamerslagen heelt.

At your address, by daylight, on the job
disguised in workman's clothing, I wheel round
and behold You standing there. Walls turn to ground,
ceiling slowly becomes a marble slab.

We fade to each other in murky light.
The room is saturated, won't hold more.
This can't go on. I turn the screws down tight.
As long as I devote myself to this chore

we can proceed as we are, incognito—
as long as I stay busy, bend or kneel
or lie flat on my belly trying to feel
what's wrong; thinking to myself, *It's better so.*
Dead silence by a hammer blow dispelled.
Death hush by which the hammer blows are healed.

(continued)